

[Hans Rasmussen.]

rige nordiske lande, der giver muligheder for en mere samlet optræden over for fællesmarkedet.

Den politik, der føres i de 3 nordiske lande, har yderst meget tilfælles på alle områder, og hele den sociale, økonomiske og kulturelle standard er jo i høj grad et resultat af de socialdemokratiske arbejderbevægelsers indsats i de forskellige nordiske lande. En fælles nordisk samordning kan derfor ikke være en opgave, som er uløselig, hvis man virkelig stiller den tilstrækkelige vilje bagved, og det vil jeg henstille at man gør. Men jeg vil tilføje, at hvis Danmark er parat til medlemskab for enhver pris, tror jeg ikke, det nytter at forhandle hverken med Norge eller med Sverige.

Når der i øvrigt i forbindelse med fællesskabet tales om solidaritet, menneskelighed og hjælpsomhed, skulle man faktisk tro, at sådanne begreber måtte være lettere at tilvejebringe inden for befolkningsgrupper, der i den grad har fælles levévilkår, fælles samfundssyn, som tilfældet er i de nordiske lande, set i forhold til andre samfund i Europa. Jeg må sige her, at jeg føler mig utryk over for de konservative, langt fra stabiliserede politiske kræfter, som findes inden for de forskellige lande i de seks. Jeg føler mig i høj grad utryk, når det drejer sig om Frankrigs aggression over for udviklingslandene. Det er en politik, som ikke rigtig passer mig, og jeg kan godt sige, at det er et selskab, som jeg ikke med særlig glæde går ind i.

Inden for funktionær- og lønmodtagergrupperne er der i høj grad ængstelse til stede, og jeg synes, der må massive forsikringer til fra regeringens side, hvis vi skal træde ind i fællesmarkedet, som vi på grundlag af Romtraktaten kan se vil bringe væsentlige ændringer på det danske arbejdsmarked, herunder give os stigende omkostninger til skade for vor konkurrenceevne. Udenrigsministeren har jo i tale og i skrift ikke lagt skjul på de mange problemer, der dukker op, og som skal klares. På baggrund af det hastværk, som f. eks. venstre og også landbruget har med at blive medlem af de seks, påskønner jeg nu i allerhøjeste grad den højtærede udenrigsministers forsigtighed, idet han dog stadig lader døren stå åben for, at kan vi

ikke få de tilstrækkelige supplerende forsikringer ved tiltrædelse af Romtraktaten, må vi se os om efter andre veje at fastlægge Danmarks samfundsmæssige og handelsmæssige placering efter. Tilslutningen til fællesmarkedet er jo, som det rigtig har været sagt, ikke alene et spørgsmål om økonomi og handelspolitik; det drejer sig også om politiske forhold, der muliggør, at fællesmarkedets ledelse på visse vigtige områder kan gribe ind i vor suverænitet, og som vil medføre, at det danske folketing fra at være en toneangivende kompetent forsamling kan reduceres til et folketing, der ofte blot må tage vigtige spørgsmål til efterretning.

Det er kendsgerninger, som jeg synes vi må se lige i øjnene, som jeg finder at befolkningen skal være klar over, og som det i øvrigt forekommer mig at både den højtærede udenrigsminister og flere ærede ordførere ved denne lejlighed er gået alt for let over.

Inden for fagbevægelsen havde vi tænkt os, at Danmark var bedre tjent med en løsere tilknytning til fællesmarkedet, og selv om der måske ikke er muligheder for en associering mellem de seks og de syv, har det alligevel sin interesse ved denne lejlighed at vide, hvorfor Danmark måske så stærkt har tilskyndet England til optagelse i fællesmarkedet.

Hovedformålet med fællesmarkedet er vel så afgjort at forøge produktiviteten og dermed forbedre levestandarden og de økonomiske vilkår inden for hele området. Det må være det bærende grundlag, og det er her, forskydningerne inden for de nationale tilsluttede stater vil vise sig, bl. a. for de to vigtigste faktorer i hele produktionen, nemlig med hensyn til arbejdskraften og kapitalen. Så vidt jeg forstår eller kan læse Romtraktaten, er det hensigten uden hensyn til nationale forhold og under den overstatslige myndigheds ledelse efterhånden at føre traktatens bestemmelser ud i deres yderste konsekvenser, og det tror jeg vi skal være opmærksom på.

Det centrale, som vi under forhandlingerne bør være opmærksom på, er ikke at fremkomme med forklaringer, som der efter en indmeldelse ikke vil være ringeste hold i. Det ansvar synes jeg det danske folketing har over for hele befolkningen. Når